
Bu Sefer
Sibel Parlak
tilki Kitap

tilki
Kitap

BU SEFER
Sibel Parlak

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Gizem Eroğlu
Sayfa Tasarım: Yusuf Efe Civlez
Kapak Tasarım: Tekin Parmaksız

1. Basım, İstanbul, Temmuz 2026
ISBN: 978-625-5896-91-9
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

BU SEFER

Sibel Parlak

YAZAR HAKKINDA

Sibel Parlak, insanın kendisiyle kurduğu ilişkiyi anlamaya çalışan bir içerik üreticisi ve yazardır. Sosyal medya üzerinden paylaştığı kısa videolarla duygulara ve içsel farkındalığa dair sade ama etkili anlatımlar sunar. Yazdığı metinlerde, gündelik hayatın içinden çıkan duygusal gerçeklikleri, herkesin kendinden bir parça bulabileceği bir dille ele alır.

Bu kitap yazarın, kendi içsel dönüşümünden süzülen bir yolculuğun izlerini taşır.

“CESARET; kaçmamakla başlar.”

“Gözleri açık doğdu ve o günden beri korkudan kaçamadı çünkü görüyordu.”

Onu ilk fark ettiğinde âşık olduğunu sanmıyordu. Sadece biraz daha sessiz, biraz daha dikkatliydi.

İnsanlar buna “sakinlik” der. O bunun, sesini kısmaya çalışan bir kalp olduğunu biliyordu.

Aslında olanlar, ilk sesini duyduğunda olmuştu. O sesin tonu, kelimelerin içinden geçişi bir şeyleri yerinden oynatmıştı. Kulaklarına müzik gibi gelen sesi, bu sefer başka bir şey söylüyordu. Henüz adını koyamadığı bir kıpırtıydı bu. Gece onunla konuştuktan sonra “Bu sefer…” dedi içinden.

Kaç dakika konuştuklarını hatırlamıyordu ama. Hiçbir şey yoktu. Sadece ses. İlk kelimesini değil, tonunu hatırlıyordu. Cümlelerin nereye varacağını biliyordu. Onu sanki güvenli bir limana taşıyordu. Sesi tehdit etmiyordu. İkna da. Etkilemeye de çalışmıyordu. Sadece vardı. Kadife gibiydi, konuştukça ruhu genişliyordu. Cümleleri yavaş sakindi. Nefes alırken hafif bir duraklama vardı. Sanki “Seni bekliyordum.” der gibiydi. Yıllardır omuzunda taşıdığı yükü de almıştı sesi. O ses yüksek değildi. Ama kendine yer açıyordu. Kelimeleri itmeden söylüyordu. Sanki acele etmeyen bir adam hattın diğer ucunda. Ve o ilk kez acele etmeyen bir sese denk gelmişti. Onun tam tersiydi.

Sesi duyduğu anı yıllar geçse de hiç unutmayacaktı. Garip bir sakinlik geldi. Son dönemde çektiği uykusuzluğa inat gözleri kapanıyordu. Uyamamak için kendini zor tuttu. Sanki yıllardır açık duran “olmaz dediği” bir pencere kapanmıştı. İlk kez biri içeriye o pencereden huzurla giriyordu. O konuştukça, her kelimenin arkasına “Yanındayım.” yerleşiyordu usulca.

İnsan bazen bir kapının aralandığını hisseder ama hangi odaya çıktığını bilmez.

Telefonu kapattıktan sonra odanın içinde dolaştı. Bir şey değişmişti. Henüz hiçbir şey başlamamışken bir şey bitmiş gibiydi. Koltukta oturdu. Saatlerin nasıl geçtiğini fark etmedi. Yatağa uzandı, sonra tekrar kalktı. İçinde tuhaf bir acele vardı. Her şey şimdi olsun istiyordu. Beklemek ona göre değildi.

Uyumak istemiyordu. Ama uyumazsa sabah gelmezdi. Sabah gelmezse onu göremezdi. Kalktı kendine mutfaktan soğuk bir su aldı. Suyun soğukluğunu parmaklarında hissedince dünyaya döndü.

Bir insanı görmeden sevebilir miydin? O bir sesi sevdi. Ve ilk kez bunun olabileceğine inanmayı seçti.

O sabahın ayrıntılarını hatırlamıyordu. Ama hissettirdiklerini hatırlıyordu.

Mutfakta kendine bir kahve yaptı. Kahvenin kokusu odaya yayılırken, içindeki acele hâlâ geçmemişti. Camın önüne geçti. Dışarıda hayat normal akıyordu. Ama onun içinde bir şey, ilk kez bu kadar canlıydı. Bir kuş gelip pencereye kondu. Kısa bir an durdu. Sonra kanat çırpıp gitti. O an, bunun da öyle bir şey olup olmadığını düşündü. Gelip geçecek bir şey miydi yoksa kalacak mıydı?

Korkmadı.

Korkmuyordu.

Sanki biri onu çağırıyordu da o çoktan yola çıkmıştı. Nereye vardığını bilmiyordu. Ne kazanacağını değil… Neyi geride bırakacağını da.

Telefonu eline aldı. Ekranda onun adı vardı. Saati netleştirmişti. Artık geri dönüş yoktu.

Aynaya baktı. Kendine değil, birazdan karşılaşacağı hâline bakıyordu sanki.

Trafik ışıklarında bekledi. Sonra onu kalabalığın içinden seçti. Mesafe sandığından uzundu. Ama gözleri hiç tereddüt etmedi. Kesin oydu. Uzaktan birbirlerine doğru yürüdüler ve tokalaştılar. Yüzünü ilk kez görüyordu, yabancılık yoktu. Yan yana yürümeye başladılar. Kalbi hızlandı. Duygularını nasıl tutacaktı? Susmak ona göre değildi zaten. Uzun uzun yürüdüler. Konuşurken heyecandan defalarca saçmaladı. Neyse ki saçmalayan da her şeyi anlatan da kalbi yerinden çıkacakmış gibi atan da kendisiydi, uzun süredir oralarda olmayan hâli.

"Ohhh." dedi içinden "Ben geldim."

Sevdiğimde hep vardım. Kaybolduğumu sandığım yerlerde bile. Kaçmadım. Ve şu an sadece bununla bile gurur duyuyorum.

Yaklaşık yarım saat yürüdükten sonra bir kafeye oturdular. O kadar iyi hissediyordu ki kendini, dünya durmuş zaman akmıyordu sanki. Sadece gözlerine bakarak konuştu. Hiç susmak istemiyor, sanki uzun bir ayrılıktan sonra bir araya gelmişçesine yaşadığı her şeyi anlatmak istiyordu. Karşısında oturan adamı daha on dakika önce değil, çok eskilerden tanıyordu. Adamın kocaman gözleri onu anlamıyordu ama garip bir şekilde, anlattığı her şeyi anladığını hissettiriyordu. Yanında olmak değil, yanında kalmak gibi bir şeydi bu.

Belki bir saati geçmişti, zaman kavramını kaybetmişti zaten. Okuduğu fantastik kitaplardaki gibiydi her yaşadığı sanki. Bir an geldi ve söyleyiverdi, "Ellerini tutabilir miyim?" Söylediğine pişman değildi de adam nasıl tepki verecekti. Her şeyi göze almıştı. Sanki üç dakika sonrasını görmüş ve biliyor gibi

davrandı. Ve sonra adam ellerini uzattı, tuttu. O an için tek bildiği şuydu. Kalbi açıktı ve ilk defa, geri çekilmiyordu. Başı, sonu ve ortası ne olursa olsun bu aşkı kabul ettiğini anladı.

Elleri sıcacıktı, bir anda bütün vücudu ısındı. Adamın şaşkın hâli ve kendi gerginliği gülmesine sebep oldu. Adam da güldü ister istemez. "Ben bunu nasıl yaptım?" bu sesi içerden duyuyor ama üzerine gitmiyordu. Dünya yansa umurumda mıydı acaba?

İçinde iki ses vardı.

Biri diyordu ki geri çekil ki, buna alışıktı. Diğeri daha sessizdi. Kal, diyordu. Elini çekmedi. O an farkında değildi ama bu, sadece bir temas değildi. Kendi ile arasındaki mesafeyi de kapatıyordu.

Bir kez daha itiraf etti, âşık olmuştu.

Konuştukça konuştular, oturduğu masa arası mesafesi çok değildi uzaklık anlamında, ellerini tutma teklifi olmasaydı dudaklarından öperdi. "Bana ne oldu, birisi açıklayabilir mi?" diye sordu kendine.

Çünkü Arya böyle davranmazdı. Kontrol etmeyi bilirdi, geri çekilmeyi de. Ama bu, bildiği hiçbir şeye benzemiyordu. Bu onun seçtiği bir cesaret değildi… Sanki kalbinin seçtiği bir yöndü.

Kahveden sonra kış çayı içtiler. Saatler geçtikçe daha yakın hissediyordu kendini ona, o tanıdık hissi gittikçe büyüyordu. Bir an içi yandı, birazdan ayrı evlere gideceklerdi çünkü. Eee herhâlde daha tanışalı iki saat oldu ya. "Yavaş lütfen!" bunu kim söyledi. Kalbi mi, beyni mi? Baktı ama kimseler yoktu ortada. Ve işte o anda bir bomba daha patlattı ve dedi ki "Hazır mısın?" "Nasıl yani?" dedi adam, söylüyorum dedi ve çıkıverdi

Hiç kendini birinin yanında kaybettiğin oldu mu?

Peki ya o kişi seni hiç seçmediğinde... kendini yeniden bulabilir misin?

Bu kitap, aşkın içinden kendini kaybeden bir kadının beklemekten vazgeçip kendini seçmeye karar verdiği anı anlatıyor.

Çünkü bazen bir "hayır" belirsizlikten, bir "belki"den daha merhametlidir.

Ve bazen en büyük aşk kendine geri dönmektir.

Bir insan, bir duygunun içinde ne kadar ileri gidebilir? Kendinden ne kadar uzaklaşabilir ve en önemlisi bir gün dönüp kendine bakacak cesareti bulabilir mi?

Arya, sevmenin ne demek olduğunu gerçekten biliyordu. Aşık olduğu günleri, o duygunun içindeki tüm renkleri tadıyla, coşkusuyla, en gerçek haliyle yaşadı.

Bu, bir yanılgı değildi. Bu, sevmenin ta kendisiydi. Bazen birini kaybetmezsin, sadece kendini bulursun.

Her şey bitti sandığın o anda
aslında ilk kez kendinle karşılaşırsın.

Görmezden geldiklerin, sustukların,
kendinden vazgeçtiklerin hepsi bir gün önüne dikildi.

Ve o gün bir aşk bitişi değil,
bir yanılgının sonuydu.

Çünkü bazı hikâyeler birine tutunarak değil,
kendinden vazgeçmeyi bıraktığında başlar.

tilki kitap
tilkikitap.com
KDV muafiyeti uygulanmıştır.
ISBN: 978-625-5896-91-9
9 786255 896919